

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina zunanja:

Obe izdaji na leto gld. 21.—
Za samo večerno izdajo 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petito. Za večkratno naročilo s primernimi popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domaći oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novije vesti.)

Budimpešta 10. »Budapester Correspondenz« javlja, da se je v današnji konferenci avstrijskih in ogerskih ministrov doseglo popolno sporazumljenje glede nagodbe. Cesar je sprejel popoludne v avdijenci ministerskega predsednika pl. Szella, kateri je obvestil cesarja, da je dosežen kompromis. Avtentične vesti o vsebini kompromisa poda še le v sredo ministerski predsednik pl. Szell v seji ogerske zbornice poslancev.

Bukarešta 10. Ne samo volitve iz skupine veleposestnikov ampak tudi volitve iz skupine malih posestnikov in obrtnikov so podale veliko večino za konservativno stranko. V 52 volitvah, kar jih je do sedaj znanih, so dobili konservativci 47, a liberalci 1 mandat. V 4 slučajih treba ožje volitve. Mir se ni kalil nikjer.

Carigrad 10. Z Drinopolja so poslali dva bataljona na Sporade: otoke Kalymnos, Symi in Kasos. Spor v Prilepu je nastal vsled tega, ker so Turki našli prepovedanega orožja in zaprli krivce. Turki pravijo, da se je pokazalo tam tudi 17 obo-roženih Bolgarov, izmed katerih sta dva ustrelili.

London 10. (Zbornica poslancev.) O razpravljanju proračuna ministerstva za vnanje stvari je izjavil Brodrik, da ne pričakuje, da bi bila Germanija pripravljena pristopiti ukupnemu postopanju v Kitaju. Kar se tiče vprašanja o Yangtse-dolini, ne more britanska vlada prevzeti odgovornosti, da bi anektirala provincijo, ki tvori tretjino Kitaja. Angležki trgovini so odprta vsa vrata. V obče se hoče držati Angležka glede Kitaja diplomatske akcije s posredovanjem tsungli-yamena. Angležka ne dovoli, da bi njena trgovina trpela škodo ali prešla v druge roke; Kitaj bode odgovoren, ako odda provincije, ki mejijo na Yangtse-dolino. Kar se tiče Pekinga, mora Angležka svariti Tsung-li-yamen, da ne preide vlada v Peking v druge roke.

PODLISTEK.

Anka.

Pred dolgimi leti napisala Kopriva.

Hudo je biti pozabljen in zapuščen od vseh. In tako je Nosanovi Anki. Stara je, sključena in upognjena, obraz ji je poln brazd. Koža rujava, lasje sivi. Hodi ob palici, sliši malo in kadar nese skorjo kruha, ki ji jo je kdo podaril, k ustom, tresejo se ji roke kakor vrba ob vodi, kadar jo maja veter. A ni bila vedno taka. Stari ljudje vedó še povedati od lepe Anke. Da, lepa je bila nekdanj ta stara, sključena Anka. Črni lasje so obrobili poln obraz in dve očesi sti se iskri pod čelom, črni kakor noč in žareči kakor iskre. Uga-jala je Anka fantom, vsaki je rad pogledal za njo, ko je šla po vodo ali nesla moko v malen. Tudi županov sin se je zagledal v njo. Očetu ni bilo všeč, saj je bila Nosanova Anka hči kajzarja, a kako doto naj dobi iz kajže! Pa mladi ni vprašal dosti za to, je-li očetu prav ali ne. Anka je bila lepa, mlada, rad jo je imel in tudi ona njega; kaj se hoče več?! — Pa prišlo je drugače. Ni bilo dolgo in ljudje so si jeli šepetati to in ono o Nosanovi Anki in županovem sinu. Anka je postajala blede in ni šla več toliko mej ljudi kakor

Rim 11. Današnji »Popolo Romano« pravi, da vlada predloži zbornici v torek svoje sklepe, ki naj napravijo konec obstrukciji. Vlada vabi vse poslance, da se udeležijo te seje.

Rim 10. Da-si je velika vročina zadnjih dni nekoliko škodila zdravju papeža, se isto vendar more imenovati povojnim. Danes je papež daroval sv. mašo v kapelici Paolina.

Bruselj 10. Kakor javlja »Petit bleu«, se povrne te dni tudi soobtoženec Emila Zole, odgovorni urednik lista »Aurore«, Perreus, iz Belgije, kamor je bil pobegnil, da bi se odtegnil kazni.

Pariz 10. Kakor zatrjuje »La liberté«, se hoče baron Christiani radi napada na predsednika republike, Loubeta, braniti z izgovorom, da je bil takrat vsled velikega ropota in kričanja hipno znorel.

Poflters 10. Minister za poljedelstvo, Viger, je dospel semkaj. Množica ga je pozdravljala z vzkliki: »Živel Loubet, živila republika!« Nekaj mladih ljudi katoliške stranke je hotelo uprizoriti nasprotno demonstracijo; a policija je pravočasno bila na licu mesta ter je zaprla 12 mladeničev.

Naša društva, naša pesem — naše zatočišče.

Govoril Makso Cotič na veselici pevskega društva „Nabrežina“ minole nedelje.

Mile žene in hčere slovenske!
Spoštovani možje!

Onemu, ki ne živi sam med narodom na tem kosu drage naše zemlje slovenske, se mora dozdevati, da se v pojavih in manifestacijah našega življenja kaže neko nesoglasje, da je neko protislovje v našem nastopanju. On čuje naše bolestne vsklike, čuje o naših naporih in otežavah, ki so na poti našemu narodnemu in kulturnemu delu, čita, kako si tu narod v obupu gradi svojo ekzistenco — hkratu pa čita tudi, kako hitamo tako rekoč od zbora do zbora, od veselice od veselice, od slavnosti do slavnosti, ki jih prirejajo naša narodna društva,

prej; tudi županov Tone ni več tako glasno ukal zvečer po vasi, niti tako ponosno stopal v nedeljo od cerkve, kakor je bila prej njegova navada. In ljudje so govorili, govorili tako dolgo, da je čul tudi oče župan kaj in kako. Ravno v nedeljo popoludne je bilo. Župan je slonel na oknu in mislil, koliko bo pšenice, in kako se obnese letina; hlapec in dekla sta se pa pogovarjala pred hlevom o Tonetu in Nosanovi Anki. Veter je pihal in odnašal glasove proti hiši, da je čul tudi župan, kaj se menita ta dva. Grozna togota se ga je bila polastila, skočil je od okna kakor bi ga pičila strupena kača in predno sta ga dekla in hlapec opazila, stal je pred njima. In kak! Vročega lica in peneči se od jeze je prijel hlapec za roko in ga stresel, da je le-ta zaječal bolesti. »Ti presneto seme, družega dela nima, nego obirati in opravljati, precej se mi izpravita iz hiše, še nočoj, take sodegre ne potrebujem pod mojo streho!« tako je kričal župan in mikastil hlapec, ki izprva ni vedel za kaj gre. Nič ni pomagalo, da je zatrjeval, da je le čul od ljudi, da ne vé, če je res; vesel je bil nazadnje, da ga je gospodar izpustil. Pobral se je v hlev, kjer je že dekla stala pri jaslilih in se trla strahu. Župan je pa zavil na vrt, kjer je pri čebelnjaku sedel Tone; pogledal ga je preteče in mu siknil:

množeca se neprestano. Tega ne more umeti prav. Kjer je tako vrvenje in snovanje, kjer se razvija taka gibčnost in agilnost, kjer klije tako pisano življenje, je res nekam čudno, ako govorimo o ginevanju, o hiranju in celo o smrtni nevarnosti. Kdor ne pozna naših razmer, nas ne umeje prav. In ne moremo mu zameriti tega, kajti čudno je res, ako v hiši bolnika veselo rajajo veseli gostje, ako se z bolestnimi vzdihli bolnika družijo veseli zvoki poskočne glasbe. To je disharmonija v pojavih, ki res provzroča, da misli marsikateri naših rojakov po družih krajih naše slovenske domovine, da slika vendar ne more biti tako črna, kakor jo črtamo mi, da vendar ni resničnega povoda za tako koprneče vzdihovanje in da smo torej mi kolikor toliko tožeči in tarnajoči Jeremije — iz navade!

In vendar, kako krivo menenje je to, ki se more poroditi le v onem, ki le čita o nas, ki nas posluša le od daleč, a nas ne gleda z lastnimi očmi. Kdor pa iz lastne skušnje pozna to naše vrvenje in snovanje, komur je usojeno, da mora živeti med narodom na tem kosu zemlje slovenske in gledati z lastnimi močmi muke, ki jih mora prebijati naš rod za svojo lastno ekzistenco in bodočnost, ta ume nas in naše manifestacije in ve, da je to, kar se ušesu, nevajenemu našemu vrisču in trušču, zdi kričeče nesoglasje in breščeča disharmonija, v resnici v logični zvezi med seboj, da je jedno naravna posledica drugemu, drugo naravni vzrok prvemu.

O ta naš tužni položaj! Ko bi hotel dobro označiti ta naš položaj, spustiti bi se moral na opolzko polje politiško. Tega pa nočem in — ne smem na tem mestu. Ali dovoljeno mi bodi, da rečem na kratko in na sploh: Del naroda slovenskega smo in ta narod slovenski je člen velike slovenske družine. To nam daje zavest, da imamo vse pogoje za življenje, da imamo po božjih in človeških zakonih pravico do življenja in da smo tudi vredni življenja! In ob taki zavesti je-li možna skromnejša zahteva, nego je ta: naj se nam — kakor drugim, ki niso nič več vredni od nas — privoščata življenje in

»Z menoj v kamro«, potem pa zopet krenil proti hiši, ne da bi se še enkrat ozrl na sina. — Kaj sta imela tedaj oče in sin v kamri, ni vedel nihče. Včasih se je čul v hlev kak jezen, gromčedmev, a hlapec in dekla si nista upala blizu, da bi bila slišala kaj več. — — —

Drugi dan pa je moral hlapec napreči konja in oče in sin sta se odpeljala na Grič, kakih par ur od Raven. Ne eden, ne drugi ni zinil besede; ogibala sta se s pogledi in njiu obraza sta bila mračna in temna. Na Griču sta ustavila pri Strletovih. To je bila imovita hiša, kjer so imeli hčer, ki ni bila lepa, niti več mlada, a zato je bila edina in podedovati je imela nekdanj vse premoženje starega Strleta. Župan je bil dober prijatelj Strletov in vedel je, da bi poslednji rad dal svojo Leno njegovemu Tonetu. In župan ni dolgo iskal besed in zmenili so se kmalu. Tone je nemo sedel za mizo in drobil kruh med prsti; dotaknil se ni ni vina in svinjetine, ki jo je Lena postavila na mizo. V štirih tednih naj bo poroka, pri županovih potrebujejo snaha, ki bi pomagala sedaj na delu. In tako je bilo tudi. V štirih tednih so imeli pri županovih nevesto. Tone se ni brigal ne za njo, ne za očeta; govoril ni skoro nič. Zjutraj je ustajal in nemo odhajal na polje in zvečer je legal na

svoboda za nadalje razvijanje tega samobitnega narodnega in kulturnega življenja?! Ali vzlie temu, da so naše zahteve tako skromne in tako naravne, vzlie temu, da zahtevamo le toliko, kolikor zahtevajo, ne, kolikor že imajo vsi drugi, vzlie temu, da zahtevamo le toliko, kolikor imamo pravico zahtevati — naletajo naše prošnje in zahteve na eni strani na gluha ušesa na drugi strani pa na — najodločnejši odpor. Nikjer ne vidimo prijatelja, nikjer ne bje dobrohotno srce za nas, vse nas gleda po strani, vse sumniči naša prizadevanja za osiguranje — življenja in dobrote lastne kulture in mnogi nas ljuto sovražijo. Mnogo je sovraštva proti nam in nikjer ljubezni do nas. Nikjer... nikjer, razun med — nami samimi! Le v sebi sme iskati naš narod ljubezni do sebe. Zato nam ne preostaja drugzega, nego da sami gojimo to ljubezem in da jej dajemo netiva med sabo v naših društvih! Zato se tako radi shajamo v naših društvih, ki so nam ognjišča, okolo katerih se zbiramo, da se tolažimo medsebojno, da se vspodbujamo, da se poučujemo drug drugzega in da si v bratski ljubezni utrjamo vero v same sebe, vero, da Bog je velik in pravičen, ki ne dopušča, da bi poginili oni, ki je dober, plemenit in pravičen, kakor je v svojem jedru dobro to naše slovensko ljudstvo in kakor so pravične njega zahteve do sočloveštva. Mi se zatekamo v naša društva kakor se zateka užaljeni otrok v naročje svoje ljubeče matere! To je pomen naših društev. Velik pomen imajo naša društva zares. In ta pomen odbija krivo domnevanje, kakor da si snujemo toliko društev le vsled tega, ker se nam dobro godi ali iz objestnosti.

In isti pomen je tudi našim narodnim veseliam in slavnostim. Tu se shajamo, da se bodrimo in tolažimo z živo besedo in lepimi igrami, da se nashajamo na naši narodni glasbi in da iščemo tolažbe in srkamo novih moči za nadaljne borbe v — naši divni slovanski pesmi! O ta slovanska pesem! Kolika sila je v tebi. Ti si naš paladij, ti si naša opora, ti si naša tolažba, ti si nam oznanjevateljica božjega miru, ali tudi naš bojni klic. O ti narodna pesem, v tebi se zreali duša naroda, ti si mu spremljevalka od zibelj tja preko življenja. V pesmi vriska naše ljudstvo, v pesmi joče, v pesmi izliva svoje tožbe!

In ta naša pesem se glasi na naših veseliceh. Ta pesem nas je zbrala tudi danes, da si oplemenimo srca. Na naše veselice nas torej ne vabi hlepenje po navadnem, praznem posvetnem veselju, ampak nas vodi semkaj sree, koprneče po tolažbi in vspodbuji.

Dragi Nabrežinci! Vi smete biti ponosni na svoje pevsko društvo »Nabrežina« toli najintenzivneje sodeluje na širjenju slave našeslovenske pesmi, te naše tolažiteljice in budilke. Kjer nastopa to vrlo društvo, kjer vro divni zvoki iz grl vaših slaveev, nabirajo si časti in slave, ki je tudi Vas vseh čast in slava. Hvaležni bodite torej temu svojemu društvu, kakor je narod slovenski dolžan hvalo svojim društvom. Podpirajte je to društvo in sledite njega voditeljem, tem širiteljem slave slovenske pesmi, ki nas končno dovede do sijajne

klop na vrtu in jezno zrl pred-se. Ni se menil za nobenega; le ko mu je soseda povedala nekoč, če še ne vé, da ima Nosanova Anka dete, pogledal jo je jezno, da se je umaknila v vežo, potem pa šel v kamro in tisti dan ga ni videl nihče več. Anke ni videl več, kar je šel snubit na Grič. Ogibal se je on nje in ona njega. Ona je hodila okoli po dlinah in včasih je jemala tudi otroka seboj; za vsa pikra vprašanja in zabavljece ni imela odgovora. In v jeseni ji je umrl tudi otrok; sama je šla za krsto; oče njen ni mogel, bolele so ga noge, in drugzega človeka ni imela. Nekaj časa je molila na grobu, o mraku pa se je vrnila domov. Ko se je storila noč, korakal je nekdo med grobovi, pokleknil tamkaj, kjer so pokopali Ankino dete, in molil. Dolgo časa je bil na pokopališču; še le ko so jele zvezde otemnevati, je ustal in odšel proti vasi. Bil je županov Tone.

Minolo je par mesecev. Sneg je kril dol in plan in burja je brila krog oglov. Pred županovo hišo je stal tu in tam kak otrok in zdaj pa zdaj je stopil kak prišlec v vežo. Mrliča imajo. Tone leži na odru. V gozdu se je prehladil in v par dneh je bilo po njem. Ko je čutil, da se mu bliža zadnja ura, poklical je očeta in dejal: »Pošljite po Anko!« Pa oče se je mračno obrnil in ni poslal.

zmage, a ne s krutim orožjem iz jekla, ampak z blestečim orožjem naše umetnosti, naše kulture!

V naši pesmi je naša tolažba. V naši pesmi in — zgodovini. Da, tudi zgodovina nam pravi, da nimamo vzroka za obupavanje. V zgodovini čitamo, da se tudi drugim narodom, ki so stopali na pozorišče pred nami, ni godilo bolje, nego se godi nam. Drugi narodi so morali celo stoletja delati in trpeti, predno so se podvignili na višine svoje kulture in samobitnega življenja: so si morali tako rekoč — pritrpeti srečno in svobodno razvijanje. Tako bo tudi z nami, ako bodemo znali sami delati za svoje — ustajenje. Tudi nam pride duševnega in gospodarskega ustajenja dan, ako se bomo vsikdar in vedno bolj z lastnim delom kazali vredne življenja. In ko nam sine veliki dan srečno dovršenega narodnega preporeda, bo zopet naša slovenska pesem sredstvom, s katerim bomo izražali svoja čutila. V pesmi bomo vriskali, v pesmi se bodo mogočni akordi združevali v slavospev Vsevečenemu, ki je podelil znago pravice in svobodi, ki napolnjuje idejo — človečanstva. V to ime, da nam vsem skoro sine ta veliki dan Vam, kličem, dragi Nabrežinci, z bratskim pozdravom v imenu tržaškega slovenstva: Bog z Vami v zvestobi Vaši do svoje krvi!

Zgodovinske črtice.

(Po Jos. Apih-ovi knjigi: Slovenci in 1848. leto.)

(Dalje.)

21. Nemški značaj Avstrije.

»Osamljeni narod slovenski pa je budil sosedom bogatejšim in močnejšim ono prezirjanje, ki je izpoveduje tako najvno odkritosrečno zloglasni »osvoboditelj kmetov«, Neme Hans Kudlich: »Ponosno smo zrl dol na vse, kar je bilo slovansko«. Neme Fallmerayer pa govori o Slovanih: »Heloti naj ostanejo in vsi napor, zadobiti moč in veljavo in biti ženjalni, smatrajo se v Nemeih za predrznost, da, za hudobnost in se kaznujejo kot upor proti prirodnemu svetovnemu redu«.

Tako so prezirali Slovence z drugimi Slovani vred, da so kar naravnost šteli Avstrijo med nemške države. Da goji Avstrija neizkorenljive káli federacije, da se more notranji razvoj njenih narodov pospeševati same na podlagi bogato razvitega političnega življenja, na to so pozabili popolnoma; a kako bi pa to tudi znali, dokler je težki pritisk mehničnega vladanja trl vse duševno gibanje, in je popolno pomanjkanje svobode uničevalo in pačilo sleherni pojav narodne osebitosti in politične zavesti?! Kjer pa avstrijska vlada ni čisto zadušila narodne zavesti, zabranila je vsaj njen upliv na politično zavest in je tem načinom podrla most do svobode.

In vendar so vlade same v imenu svobode pozivale narode na boj proti Napoleonu in takrat jim vzbudile prvi čut za svobodo. Ali žal, da je iz krvavih bojišč za »svobodo« vzrastel absolutizem — saj se je tisti paradakson ponavljal v nas tudi po zmagovitih vojskah 1848. in 1849. leta, dočim

Prišel je duhoven s sveto popotnico. Tone se je spravil z Bogom in umrl. Anke ni videl več na tem svetu.

Dosti je bilo kropilcev in tudi Anka je prišla. Župan jo je sicer pogledal z jeznim očesom, a ona se ni zmenila za to. Vzela je vejico in pokropila žnjo Toneta, ki je ležal tu, bled — mrtev. Ni se jokala, čemu solzé! Saj pač ni treba, da jih vi-ijo ljudje. Za pogrebom je šla tudi zadnja; čakala je tam pri zidu, da so odšli ljudje s pokopališča in potem je vrgla tudi ona pest prsti na gomilo Županovega Toneta.

In od tedaj je sama, zapuščena. Ne dolgo potem so jej pokopali očeta; hišico je morala prodati, da je bilo za pogreb in kar je pobrala bolezen. Služila je, ali pa hodila na dnino, dokler je še mogla, a sedaj — berači. Nikdo ne vpraša nje, nikdo se ne zmeni, je-li jo muči glad, je-li jo trese mraz. Otroci se norčujejo iz nje in stari ji dajo kedaj, da ogloje, če je ostalo kaj zelja ali krompirja v skledi. Ne pogreša je nikdo. — Bog zna, se-li najde usmiljena roka, ki ji zatisne oči, zmoli-li kaka duša očenaš na grudi, pod katero bodo počivale njene kosti! Bog zna! Saj je nje osoda taka, da je zapuščena — pozabljena.

so strašni udarci 1859. in 1866. leta učinili nasprotni uspeh, t. j. primorali so absolutizem, da se je umaknil ustavnemu, svobodi narodov ugodnemu in primernemu principu.

Pogubljujost germanizacije so uvideli vedri duhovi že davno pred letom 1848. Lev Thun je bil 1842. leta svaril pred tem zistemom, in ko je 1848. leto potrdilo njegovo prorokovanje, pisal je: »Germanizujoča tendereija avstrijske vlade je osvojila sicer nemščini umetno razširjen krog, a uverjeni smo, da se s tem ni ojačil upliv, ki biga bila imela po naravnem poti, nego oslabil je je pristna moč pospeševanja prave omike. Pogublji blesk tega principa ugaja njegovim pristašem, katerim sila principova daje moč — a drugim kuje sponse, navdaja jih z gnjevom, dočim jim zajedno veže moči«.

A vladni apetit še ni bil nasičen, ni mu še prišlo na um, da apetit ne sme presegati prebavljanja in da »si moramo narode, katerih ne moremo niti pogoltniti niti politično posrkati, duševno asimilovati, pa ne moreči jih, nego oživljajoči jim narodnega duha in narodni jezik«. Niso bili še poznali humanitete proti malim narodom, ampak trdili so v duhu predkrščanskem: »Neumno je biti popustljivim proti neomikanim narodom; vsaj ginejo narodi in jeziki uprav tako, kakor osebe«. Za take siloviteže je zaman Fischhofovo vprašanje: »Kaj mislite, da smete umoriti osebo zato, ker je umrljiva?« (Pride še.)

Politični pregled.

TRST, 12. junija 1899.

Kakovo bodi razmerje v slovenski delegaciji? To je gotovo za sedaj za nas Slovence jedno navažnejih vprašanj, ki je moramo rešiti, da ne bomo sami dajali minisrom pretveze za — nepoštevanje Slovencev in roganje po vrhu. »Novice« pišejo o tem vprašanju:

»Naše najsvetejše prepričanje je, da mora biti vselej in v vsen razmerah mogoče skupno posvetovanje in postopanje obeh slovenskih strank na Kranjskem v občenarodnih stvareh, naj vladajo sicer mej strankama kakoršna koli nasprotja. Mej nemškimi obstrukcijskimi strankami, recimo mej dunajskimi liberali in antisemiti vlada gotovo tako nasprotje, tako globoko sovraštvo, da večega si že ni misliti, in vendar so vse te stranke skupno sedle k posvetovanju in se zjediniile na skupen narodno-političen program! In mej nami naj ne bo več mogoče tako skupno posvetovanje?«

Bilo je mogoče do zadnjega časa. V dež. zboru sta slovenski stranki skupno podajali predloge, interpelacije itd. in sploh v narodnih, nad strankarskimi koristmi in oziri stoječih stvareh postopali soglasno. V državnem zboru so poslanci obeh strank združeni v enem klubu, in reči se mora, da izhajajo dobro.

A sedaj? Po izjavi katoliško-narodne stranke, ki je zajedno zaslužena nezaupnica gospodu Povšetu, bi to bilo odslej nemogoče. Ako bi katoliško-narodna stranka izvajala konsekvence iz te izjave, bi moralo prestati vsako skupno postopanje mej strankama v dež. zboru, celo osebno občevanje in bi moralo priti tudi do ločitve v drž. zboru.

Kake posledice bi to zamoglo imeti, o tem nam pač ni treba govoriti. Razpor mej slovenskimi državnimi poslanci bi mogočno uplival na ves naš položaj in bi nam prouzročil silno škodo. Edinost, ki je doslej vladala tako mej deželnimi kakor mej drž. poslanci vsaj v narodnih vprašanjih, je bila z izjavo katoliško-narodne stranke nasekana. Ako se razvijejo razmere v smislu te izjave, preneha vsaka zveza mej slovenskimi strankama, in bo triumfal skupni sovražnik. To je vzrok, da izjavo katoliške-narodne stranke obžalujemo, in da apelujemo na mirnejše in previdnejše poslance obeh strank, naj zastavijo svoje moči, da se ne z jedne ne z druge strani ne bodo izvajale označene konsekvence iz te nesrečne in očitno prenačljene izjave«.

K položaju. Po podpisih, ki sta jih minole sobote obe vladi postavili pod doseženo sporazumljenje po dolgi nagodbeni krizi, se je političko položenje v Avstriji brez vsacega dvoma zasuknilo grofu Thunu v prilog. To dejstvo posnemamo iz samozavesti, ki je kažejo oficijozna glasila in iz srditosti, ki jo bruhajo iz sebe nasprotniki grofa

Thuna, zlasti pa razni ministerski kandidati. »Neue Freie Presse« kliče masševanje doli z neba na grofa Thun, ker je baje grdo izdal avstrijsko stališče, visokoočijozna »Wiener Abendpost« pa se roga, da je »Neue Freie Presse« vedno zamenjavala avstrijsko stališče se svojim lastnim stališčem, ki pa ni bilo nikdar ni Thunovo ni avstrijsko. Pogorelo torej ni avstrijsko stališče, ampak ono od »Neue Freie Presse«.

Pa tudi »Information« in »Politik« trditi, da ni govora o tem, da bi bila avstrijska vlada kar kapitulovala, ampak dosegel se je kompromis. Narav vsacega kompromisa pa je, da vsakdo nekoliko odjenja. In Ogerska da je morala odjenjati ob glavnem vprašanji. Glavno vprašanje pa je bila zahteva Szellova, naj bi carinarska zveza trajala le do 1903., bančni privilegij pa najbi trajal vse jedno dalje, vsled česar bi bil lahko navstal nezmisel, da bi dve državi, kisti ločeni gospodarski, imeli vendar skupni denarni zavod. Od te zahteve je moral Szell odstopiti in privoliti, da bosta carinarska zveza in bančni privilegij trajala jednako dolgo: do 1907. In preskrbljeno da je tudi, da se v slučaju gospodarskega boja ne bo mogla ukupna banka izkoristiti proti nam. »Politika« povdarja še posebno, da smo, ne glede na materialno stran dogovora, dosegli tudi velik moralen uspeh. Postalo je bilo že tradicija in Ogri so se že popolnoma uživali v to tradicijo, da Avsrija nima storiti drugega nego pritrditi temu, za kar so se odločili Ogri med seboj. Ti časi so sedaj minoli. Ogri so izvedeli sedaj, da tudi mi smo nekaj, kar treba poštovati. To je velik uspeh, za kateri gre zasluga Thunu, Kaizlu in Dipanliju.

Tako izvajati »Information« in »Politik«, a še le potem, ko bo sklenjeni dogovor uradno objavljen, bomo mogli sodi, v koliko je opravičen tak optimizim.

Srd obstrukcionistiških strank pa umejemo. Saj njim ni bilo do tega, da bi grof Thun dosegel za Avstrijo ugodno pogodbo, ampak njim je šlo le za vprašanje, da-li avstrijska vlada pade v borbi z ogersko vlado za nagodbo. V teh nadah se vrtijo sedaj ljuto prevarjene. In čut prevarjenosti se zrcali prav plastično v današnjih brzojavkah »Piccola«, kateri list je, kakor znano, le odkladališče nemško-opozicijskih želja. Te brzojavke pravijo, da se je pololenje v Avstriji zopet jako poojstrilo, ker se nemške stranke ne morejo odtegniti prepričanju, da se je stališče Thunu in Kaizlu jako utrdilo, čemur pa bo posledica ta, da se opozicijske stranke povrnejo k najhujši borbi proti vladi, to je, k obstrukciji. Parlament ostane za dolgo nesposoben za delo in pripraviti se nam je za dolgo dobo — absolutizma. In kakor konečni znak, da je sedanja vlada sedaj na trdnem, navaja »Piccolo« govorec, da dobe sedanji ministri visoka odlikovanja; Kaizl da postane baron.

Mi bi se veselili sicer iz vsega srea, da so se tako divno izjalovili vsi računi perfidnih nemških skupin, ko bi ne vedeli, da od absolutizma Thunove znamke nimamo ničesar pričakovati. Predobro poznamo avstrijsko birokracijo in ta je ostala ista tudi za dobe grofa Thuna.

Papeževa izjava o konferenciji miru.

Te dni je papež vsprejel romarje iz Holandije. O tej priliki je rekel: »Izključili so me od konferencije miru, ali holandski katoliki niso temu krivi. Oni, ki so si prisvojili Rim, so izposlovali, da je bil suvereni vrhni duhovnik izključen od konferencije. Naj bo tako; ali spomnite se onega moža na Nemškem, onega velikega državnika in bistroumne diplomata, ki je zaprosil za moje posredovanje v sporu mej Nemčijo in Španjsko. Iz tega se vidi, da namestnik Jezusov more biti in je čuvar miru. To je tudi naloga suverena pontifeksa. Ko je Kristus došel na svet, bila sta razdor in nesloga na dnevnem redu. Jezus Kristus je prinesel mir vsem ljudem, ki so blage volje, in kakor namestnik kralja miru — rex pacis — nimam več želje, nego da dovedem narode do medsebojnega miru. Sedaj pa, ko narodi sami uvidevajo, da je razoroženje potrebno, ali vsaj omejenje oboroževanja ter da se z razpravo o tem predmetu morejo doseči praktični rezultati, sedaj se namestnik Kristov, knez miru, izključuje od konferencije miru. To je hudo. Jaz občutim to tem huj, ko do sedaj že nad 23 let sedim v tej palači kakor suženj. Suvereni pontifeks se ne sme pokazati na ulicah Rima, ako noče priti v nevarnost, da ga

razžalijo. Ali ne primanjkuje mi tudi tolažbe. Za mojega pontifikata so se povrnila v krilo matere cerkve cela plemena in narodi. Naj bo njihova zvestoba vsem vam v izgled!

Domače vesti.

Občinske volitve v Pomjanu. V soboto se je vršila volitev I razreda. Volilec je 123, mi smo imeli 35 glasov, nasprotniki 61 glasov. V II razredu je 275 glasov. Volilo je 136 volilev. Naši so dobili 71 glasov, nasprotni pa 115 glasov. V III razredu je 601 volilec; volilo je 311 volilev. (?) Naši 116 glasov, nasprotni 195 glasov. Kakor se vidi, je v II razredu nad tretjino volilev ostalo doma, med tem ko je v III razredu volila šele — polovica. Pričakujemo od našega poročevalca, da dobro pojasni vzroke te malomarnosti (?), kakor tudi še marsikaj drugega o teh volitvah.

Ali se res še gode čudeži?! Recept »osar tutto« se je laški gospodi zopet sponesel izborni. V Pomjanu so zmagali na vsej črti. Seveda so to pot izvajali rečeni recept naj — liberalneje. Zmagali so torej na vsej črti. Ali zgodilo se je nekaj, česar ne bi bili pričakovali. »Piccolo« je molčal ves teden, ni besede ni črhnil o teh laških zmagah in tudi včeraj je le s par suhimi vrsticami beležil ukupni uspeh. Kako naj si tolmačimo to? Preveč proti običaju je. Ali je res mogoče, kar ni mogoče? Ali so res prišli tisti časi, ko bo volka strah in laško signorio — sram?! Ali naj verjamemo v čudeže? To je sedaj važno vprašanje, katero vam morejo razrešiti le — prihodnje številke »Piccola«.

Zopet cvetka iz vrta »avite colture«. V soboto sti šli dve slovenski dami iz najodličnejših krogov naše družbe po tržaškem corsu. Govorili sti med seboj — kakor je naravno — v slovenskem jeziku. Pred njima se je sprehajala trojica italijanskih mladeničev, ki pripadajo (ako smemo soditi po — obleki) boljim krogom. Ko so ta trojica začeli slovenske zvoke, jeli so se ozirati nazaj in se smejati. Potem so se ustavili ter začeli fiksirati naši dami, ki sti šli mimo njih, razgovarjaje se o svojih poslih. Gosposki sinovi »avite colture« so se smejali damama provokatorično in v lice ter so šli potem za njima dalje, smeje se in prepevaje — Nella patria de Rossetti...

Tako se torej vedejo barbarska in provokatorična laška — gospoda; česa naj pričakujemo potem od priproste in fanatizovane sodrge?! Ta dogodek kaže na popolno pomanjkanje vsake izobrazbe tudi v najboljših krogih italijanskih; niti slovenska dama ni več varna pred kulturo — brez najprimitivnejše izobrazbe! Pa še na nekaj drugega bi mogli sklepati iz tega dogodka, to namreč, da naše ženstvo ne vrši svoje narodne dolžnosti na javnih krajih, kajti, ako bi jo, bi se pogosteje usuvale nanje take evetke iz vrta avite colture. In to bi bilo dobro. Našim damam bi bilo v čast, onim drugim pa — v sramoto.

Italijani proti nam. V »Obzoru« čitamo: V milanski reviji »Vita internazionale« piše italijanski novinar Alfredo Niceforo članek pod paslovom »La nazione anonima« (narod brez imena). Tako imenuje on nas južne Slované, katere napada na najgrši način, predstavlja nas kakor barbare in imenovaje našo zemljo — črnim kontinentom Evrope. Seveda bi bilo izpod naše časti, ako bi hoteli pobijati vse neumnosti, ki jih piše ta italijanski novinar. Samo na dvoje ga hočemo opozoriti: prvo, na hudo borbo, ki se je dolgo in dolgo časa v Italiji bila o tem, kako da se imenuje jezik: da-li toskanski ali italijanski; v drugo pa na grozote, ki se dogajajo sleherni dan po južni Italiji. Kar se dogaja v tem delu Italije, kaj tacega ni na »črnem kopnem« Evrope. Gospoda, ki so sozemljaki Caseria, Accerita, Angiolilla, Lucchiana in podobnih ljudskih izvrzkov, bi morali biti nekoliko previdnejši.

Ta članek smo omenili tu zato, ker mu italijansko novinstvo v Avstriji daje neko važnost, ker se v njem poziva Italija, naj reši Istro in Trst.

Veselica ženske podružnice sv. Cirila in Metoda, ki se je vršila včeraj na vrtu »Narodnega doma« pri sv. Ivanu, je vspela najlepše. »Slovensko pevsko društvo« je zelo obilo zasluženega priznanja. Več toček so morali ponavljati. Tudi godba je ugajala, posebno, ko je po dovršenem vsporodu

začela svirati slovanske narodne komade. Originalna misel ribarenja in pošte nam je provzročila mnogo veselja, podružnici pa, kakor upamo, prinesla lep dobiček. Slišali smo, da se je razprodalo nad 700 razglednic. Pritožili bi se morda proti nerednosti slavne pošte, ki je precej samovoljno nalagala razne kazni ter zahtevala za svoje lepe pismonoše prevelike pristojbine, ako bi ne vedeli, da je ves dohodek namenjen v blage svrhe šolske družbe. Zalibog je bil prostor za tako udeležbo premajhen, kajti občinstvo je prihajalo toliko, da bi bilo napolnilo dva taka vrta. Hudi smo bili na burjo in prah, ki nas je nadlegoval, baš ko smo postali židane volje in ko nam je umetelni ogenj kazal svet v zorni luči — optimizma.

Ali prirejena je bila ta veselica tako lepo in originalno, da se moramo že pokloniti vrlim in neutrudljivim prirediteljem! Sebi so stekle časti, družbi sv. Cirila in Metoda pa lepo podporo!

Tombola vojaško-veteranskega društva za Trst in okolice, ki se je vršila včeraj popoldne na dvorišču velike vojašnice, je bila izredno dobro obiskana. Udeležencev je bilo kakih 8000. Da-si ni igrala vsa ta množica, vendar je bil uspeh tombole za društvo jako dovoljen. Vse tri dobitke v znesku 600 gld. so odnesli 4 možki iz delavskih krogov, med njimi eden, ki je potrjen v vojake. Le-ta bo imel v vojakih pač dober priboljšek, ako mu do takrat sploh kaj ostane.

Za podružnico družbe sv. Cirila in Metoda na Grotu se je nabralo v nabiralniku gosp. Josipa Turka-a, posestnika v Škorklji 2 gl. 30 kr., g. Turk je določil 1 gl.

Ženski podružnici družbe sv. Cirila in Metoda je darovala Milka 5 gold. mesto šopka prijateljici Antonijeti za god.

Blagoslovljenje morja. Na Reki se je v četrtek ob 7. uri zjutraj vršila procesija z Skerpinoga do Adamovičevega trga, kjer je bil postavljen oltar. Tu se je procesija ustavila. Po čitanju evangelija je župnik blagoslovil morje. Potem se je procesija vrnila v cerkev. Spreveda so se udeležile razne bratovščine, godba, kapitan pristaniškega urada, pilotje, mnogo mornarjev itd. Balдахin so nosili reški ribiči, sveče pa šestorici dijakov.

Otroka za vsako ceno! Prve dni tega meseca je bilo čitati po tukajšnjih listih oglas, da hoče neka »neodvisna gospa« sprejeti novorojeno možko dete za svoje.

Dve revni materi, bivša natakaria Helena R. v ulici Lazzaretto vecchio in dnarica Amalija D. v ulici Giulia, sta se v svoji skrajni gmotni stiski odzvali temu oglasu ter pisali neznani gospej. Še istega dne je dobila Helena K. odgovor, da čaka njenega otroka velika sreča, da bo nosil ime barona, a da se mora Helena odpovedati vsem pravicam kakor mati, da ne sme nikdar več videti svojega sina, niti izvedeti imena rodbine, katera ga sprejme za svojega. Podpisana je bila baronesa A. Heleni niso bili po volji ti pogoji. Vsaj večkrat videti bi hotela svojega sinu in vedeti, kako se mu godi. Nastalo je živahno dopisovanje med Heleno K. in neznano baroneso, ki pa ni dovelo do nobene rešitve.

Nekega dne pa je prišla v Helenino stanovanje gospa srednje rasti in v črni obleki; lice je imela zakrito s temno tančico. Rekla je, da je ona dajala znane oglase v liste in da je prišla, da sklene pogodbo zaradi otroka. Helena je takoj spoznala po nje vedenju, da neznanka ne more biti baronica, kar ji je tudi odkrito povedala. Neznanka je priznala, da ona sama ni baronesa A., ampak da ima od iste le nalog, da posreduje. Obljubljala je materi lepe darove in cela nebesa, polna sreče njenemu otroku. Helena K. pa, ki se je bala tudi kake neprijetnosti od strani oblasti, ker je bil otrok že krščen in na magistratu vpisan na njeno ime, je zahtevala še nekaj odloga, da si stvar premisli. In zopet so letala pisma sem in tja. Neznanka jih je navadno pošiljala s postreščeki ter čakala odgovorov na oglu bližnje ulice. Velika nujnost in sila, s katero je neznanka poganjala, da se reši stvar, se je zdela Heleni vendar-le malo sumljiva in naznanila je vso stvar policiji. Redarstvo pa ni moglo doseči nobenega uspeha, ker so navedbe Helenine o tujki bile premalo jasne in določene.

V tem času se je neznanka obrnila tudi do

gori omenjene Amalijs D. z vabilom, da ji izroči otroka, ter da pošlje njegovo sliko.

Tej materi nasproti se je predstavljala kakor gospa C. iz ulice Lazzaretto vecchio. Tudi Amalijs je želela svojemu detetu obljubljene velike sreče ter je pisala imenovani gospej pismo, da je pripravljena odpovedati se otroku in pravici do njega. Pismo je dobila — prava gospa C., ki se je nemalo začudila nad pismom ter je izročila, ker ji je bila vsa stvar popolnoma skrivnostna policiji. Poslednja je dobila s tem pismom važne podlage svojim zasledovanjem.

Redarstvo je kmalu poizvedelo, da je neznanca 35-letna livlja Lucija Lempel, ki je bila med tem zginila iz svojega stanovanja v ulici S. Cilino št. 318. Slednjič so jo našli skrito v neki hiši ulice delle Beecherie ter jo sproveli v ulico Tigor. Sodna preiskava ima dokazati, kaj je Lucija Lempel namerjala z otrokom, katerega je hotela dobiti po vsej sili: ali ga je rabila za-se, ali za kako drugo žensko, ki bi hotela komu pokazati, da je . . . mati!

Okrajna bolniška blagajna. Tekom minulega tedna se je prijavilo 360 slučajev bolezni; ozdravljenimi je bilo proglašanih 355 slučajev; v zdravljenju je ostalo 835 oseb, med njimi 112 takih, ki so ponesrečile na delu. — V 96 slučajih so se bolniki pregrešili proti odredbam zdravnikov. — Na podporah se je izplačalo 8782 kron.

Pes je ugriznil v soboto popoldne 14letno Matildo Palič v ulici dell'Eremo, in sicer na desnem bedru. Deklico so spravili na zdravniško postajo.

Poškodbe mej delom. 18letni dninar Andrej Borda iz ulice del Salice št. 3 se je v soboto jutro ranil in natisnil na desni roki.

Podobna nesreča je zadela istega dne 50letnega Antona Majcena, ki stanuje v ulici dell'Aquedotto št. 140. — Oba sta se podala na zdravniško postajo.

19letni Makso Pipan v Barkovljah št. 224 se je ranil, ko je žagal deske, z žago precej nevarno na kazalec leve roke. Moral je v bolnišnico.

Prepovedano orožje. V soboto zvečer je redarstvo preiskalo vse krčme starega mesta ter zaprl 20 oseb, ki so imele pri sebi različno prepovedano orožje.

Samomor. V soboto ob dveh popoldne se je v prostorih društva »operaia triestina« zastrupil z fenilno kislino 50-letni uslužbenec tega društva, Josip Angeli. Dr. Gregoris, zdravnik rešilne postaje, je mogel le še konstatirati smrt samomorileca. Mrtveca so prenesli v mrtvašnico pri sv. Justu. Vzrok samomoru je bila haje neozdravljiva bolezen.

Povožen. V soboto popoldne je prišel neki 60-letni mož na borznem trgu po lastni nepredvidnosti pod konje tramwaya. Ker so voz ustavili pravčasno, se je mož le neznatno poškodoval.

V opazovalnico tukajšnje bolnišnice so spravili minole sobote Štefana K., 24-letnega uslužbenca plavžev v Šklednju. Isti je pil omenjenega dne v neki gostilni pri Sv. Mariji Magdaleni Zgornji. Bil je videti razburjen, a govoril ni ves čas niti besede. Proti polnoči pa se je vzdignil ter začel kričati, da je sit takega »pasjega« življenja. Tovariši so ga mirili, a on se je razburjal bolj in bolj. Ker ga niso pustili iz sobe, je začel razbijati, in kmalu je ležalo vse pohištvo križema po tleh. Redarji so spravili Štefana na komisarijat pri Sv. Jakobu. Tudi tam je razgrajal ter kričal, da noče biti podložen babji peti, tudi ne peti svoje zaročenke. Morali so ga zvezati in poklicati zdravnika bližnje zdravniške postaje, kateri ga je dal odvesti v opazovalnico. Ni še dokazano, je-li bil K. le žrtev alkohola, ali pa se mu meša pamet.

Različne vesti.

Delavsko gibanje. Glasom poročil iz Prage od dne 10. t. m. je v Hofici štrijk prav za prav dovršen, da-si se položaj še ne more imenovati popolnoma normalnim. Od sobote sem delajo v vseh štirih tovarnah.

Iz Tabana javljajo, da se še ni doseglo sporazumljenj med stavbarji in delavci, čeprav poslednji zahtevajo sedaj le to, da bodi ob 6. uri zvečer zaključek dela.

Iz Brna brzojavljajo, da se je stalni odbor industrijaleev znova posvetoval z odposlanci štrajkujočih delavcev, ali zopet brezuspešno. Konference bodo nadaljevali ta teden. Poslanica delodajaleev javlja, da se hočejo isti vedno držati stališča vzajemnosti in pravice, katere jim dajajo zakoni, ter da odklanjajo brezpogojno, da bi se uvedel deseturni delavnik.

Valovanje in električna luč. Nemen Gehre ju iz Düsseldorfa se je posrečilo, porabiti udarec morskimi valovi v proizvodnjo električne svetlobe. Pri Büssumu ob severnem morju že imajo tako svetilnico, pritrjeno na boji, katero moč valov — ki udajajo ob boji — zalaga z električnim tokom. Gehre upa, da se mu posreči porabljati moč morskimi valovi tudi na kopnem. Praktično stoletje!

Huda ura. Kakor javljajo iz Madrida dne 10. t. m., je v San Pedru (provincija Valladolid) strašna nevihta porušila 150 hiš. Število žrtev na človeškem življenju je znatno. Dosedaj so našli v ruševinah 10 mrtvecev.

Pravda proti sv. Pavlu. Grški listi pripovedujejo sledečo dogodbiico: Neko grško društvo v Carigradu je hotela nabrati nekaj okroglega v dobrodelne namene. V dotičnem pozivu se je navajal doslovno primeren stavek iz lista sv. apostola Pavla Galačanom.

Nekaj dni po izdaji tega poziva, se je prikazal v dotični tiskarni turški policijst ter zahteval natančen naslov »nekega Pavla«, kateri da se je v revolucionarnih besedah obračal do prebivalcev — Galate, carigradskega predmestja. Tiskar se je zastonj grizel v ustnice, da bi se ohranil resnega. Odgovoril je, da je »prašavni Pavel« že 18 stoletij med blagopokojniki. To pa je bilo policaju malo preveč; bil je prepričan, da tiskar brije norce iz njega. Ker pa se je tiskar dosledno branil navesti Pavlovo bivališče, ga je vzel policijst seboj v zavod, ki je podoben onemu v naši ulici Tigor. Še-le posredovanju grškega patrijarha se je posrečilo, da so tiskarja zopet izpustili.

Narodno gospodarstvo.

Poročilo ravnateljstva „Trgovske-obrtne registrovane zadruga v Gorici“ z neomejenim jamstvom, za opravični mesec maj 1899.

1. Število zadržnikov dne 1. maja 1899	1294
Narasho tekom meseca za	17
Padlo tekom meseca za	3
Število zadržnikov dne 1. junija 1899, je znašalo	1308
2. Število deležev dne 1. maja	2388
Prirasho deležev tekom meseca	34
Odpadlo „ „ „ „	3
Število deležev dne 1. junija je znašalo	2419
3. Svota vplačanih deležev do 1. maja kron	136829.13
„ „ „ tekom meseca „	10959.85
„ izplačanih „ „ „ „	68.—
Svota vplačanih deležev dne 1. junija kron	147419.98
Svota podpisanih deležev po 300 gld. kron	725700.—
4. Predumov je bilo izplačanih 1. maja kron	398758.44
Prirasho tekom meseca „	28947.90
Odplašalo „ „ „ „	9957.90
Stanje predumov dne 1. junija kron	417748.44
5. Dopolnilni zaklad znašal je 1. maja kron	23658.62
Tekom meseca doplašalo se je „	2744.31
Stanje dopolnilnega zaklada dne 1. junija kron	26402.93
6. Do konca meseca prosilo je 968 prosite-	
ljev za predumje v znesku kron	728287.20
Dovolilo se je v znesku „	519462.86
Izplačalo „ „ „ „	494662.86
7. Hranilne vloge znašale so 1. maja kron	194856.78
Vložilo se je tekom meseca „	21406.—
Izplačalo „ „ „ „	6370.—
Stanje hranilnih vlog dne 1. junija kron	209892.78
v — knjiženih povprek po — kron vin.	
8. Gotovine v blagajnici 1. maja in pri	
poštni hranilnici kron	7176.96
Svota prejemkov tekom meseca in pri	
poštni hranilnici „	70018.70
Svota izdatkov tekom meseca in pri poštni	
hranilnici „	69615.30
Saldo v blagajnici dne 1. junija in pri	
poštni hranilnici kron	7580.36
9. Dnarnega prometa blagajnice od dne	
1. maja do dne 31. maja kron	146810.96
Rezervni zaklad 310 ka — vin	
Hranilne vloge obrestujejo se po 4 1/2 %.	
Lastna glavica v podpisanih deležih	147419.98
Zaupana glavica v hranilnih vlogah	209892.78
Razmerje 14:20.	

Predumji vračajo se v enem ali večtedenskih obrokli z obrestmi vred po dogovoru. — Posojila na krajši čas na menjico se obrestujejo po dogovoru. — Sejaravnateljstva je vsaki ponedeljek ob šestih uri zvečer.

Brzojavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Dunaj 12. Cesar je vsprejel danes v avdi-jenci deželnega glavarja viteza Pajerja.

Budimpešta 11. Uradni list objavlja potrjeni zakon o kurijalnem sodstvu v volilnih stvareh.

Pariz 11. Ko je predsednik Loubet došel na dirke v Longchamps, mu je občinstvo priredilo burne ovacije. Ni bilo nikake resne nepri-ličnosti.

Petrograd 11. Perziški minister za vnanje stvari, Mušir ed Danleh, je došel semkaj.

Sredec 11. V večerajnji seji sobranja so potrdili volitve v nadaljnjih 13 okrajih. Le volitvi posl. Dubnice in Haskovega sti se uničili.

Rim 12. Zbornica je razpravljala danes o proračunu vojske.

Madrid 11. Komora se je posvetovala o verifikaciji volitve posl. Morayta. Več govornikov se je izjavilo proti potrjenju, ker je Morayta na Filipinih uvel prostozidarstvo, kar je izzvalo ustajo. Nadaljevanje glasovanja o tej verifikaciji se je odložilo na ponedeljek.

Carigrad 12. Revolucionarni komité armen-ski je objavil proglas, s katerim pozivlje Armene na ustajo. Zaprli so več oseb.

Madrid 12. Zadnja toča je povzročila mnogo škode tudi v okolici Madridski.

Pozor!

Posestvo pod pol. štev. 320 v Rojanu (Piščanci)

se odda v zakup

Ponudniki naj se oglasijo dne 18. t. m. ob 10 uri zjutraj v pisarni podpisanega sodno imenovanega upravitelja zapuščine-pok. lastnika Jakoba Piščanca.

Posestvo se odda v zakup najboljšemu ponudniku.

Ponudniki naj si ogledajo posestvo..

Dr. Gustav Gregorin

(Via Molino piccolo št. 3)

Pomladansko zdravlje

ZDRAVLJENJE KRVI

Čaj „Tisočerni cvet“ (Milleflori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodecu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. — Jeden omot za ozdravljenje stane 50 nvč. ter se dobiva v odlikovani lekarni PRAXMARER „Ai due Mori“ v TRSTU, veliki trg.

Tudi za 55 nvč. v markah dopolnje se franko.

Išče se voditelj

dobro obiskovano krčmo v mestu tržaškem.

V tej krčmi se potoči povprečno 100 litrov vina na dan. — Kje? pove uredništvo tega lista.

Red star line

išče postreščeko,

ki razumejo slovensko ali hrvaško, za postrežbo pri parnikih, ki prihajajo iz Dalmacije. Več v upravnistvu.

Zaloga vina F. Petech-a

Via delle Poste št. 10.

Vina dalmatinska, Istrijska in italijanska iz slovečih kleti po cenah da se ni bati konkurence, pristna in najboljše kakovosti.

Istrsko fino po gld. 32, in 34 — **Dalmatinsko** po gld. 30 in 32. — **Opollo fin** po gld. 34, italijansko po 28 in 32 v vsakej množini v sodčkah in buteljkah od litra. Vse prosto na dom v kateremkoli kraju mesta.

NB. Naročbe vzprejemajo se direktno v zalogi po poštnih dopisnicah.